

Arrest

nr. 126 931 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine en afkomstig van de stad Herat, verklaarde uwland van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de overheid en de taliban. Volgens uw verklaringen was u bodybuilder en verkocht u illegaal alcohol. Nadat u tweede was geworden in een bodybuilderwedstrijd kreeg u problemen met een ander lid van uw club, Qadir, die na u eindigde. Deze verklikte aan de politie dat u alcohol verkocht waardoor u in de gaten werd gehouden. Op een gegeven ogenblik verkocht u enkele flessen araq aan een zekere Nazir die deze meenam naar een bruiloft. Op die bruiloft overleed een man nadat hij te veel van uw alcohol gedronken had. Nazir gaf uw naam dooraan de autoriteiten dewelke u kwamen zoeken. U was op dat moment echter bij vrienden en keerde niet terug naar huis nadat uw broer u verwittigd had dat de politie u zocht. Korte tijd later contacteerde uw broer u opnieuw om te melden dat er een dreigbrief van de taliban was aangekomen.

De overleden man bleek immers een neef van een zekere commandant Abdullah Khan te zijn en deze zon op wraak. Er werd beslist dat u het land diende te verlaten en uw broer organiseerde uw vlucht. U verliet Afghanistan reisde naar België waar u aankwam op 6 juni 2012 en de daarop volgende dag asiël aanvroeg.

Ter staving van uw asiëlaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, eenscan van een aanvraag voor een nieuwe taskara, scans van de taskara's van uw vader, moeder en broers, een overzicht van uw schoolresultaten, een certificaat van uw sportclub, enkele foto's, een airway bill en een brief van het Rode Kruis betreffende uw documenten die verloren zijn gegaan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitieve subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake de oorzaak van uw problemen in Afghanistan namelijk uw handel in alcohol. Uw verklaringen hierover in het kader van uw verschillende gehoren voor de Belgische asiëlinstanties zijn immers niet met elkaar verenigbaar. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u sinds u was afgestudeerd in 2004 in het geheim sterke drank verkocht. Klanten kwamen, zo stelde u, naar u thuis om alcohol aan te kopen (Vragenlijst CGVS, 2.10.b en vragenlijst CGVS, 2.10.a). Voor de Commissaris-generaal omschreef u uw activiteiten als alcoholhandelaar evenwel anders. U beweerde er dat de verkoop niet bij u thuis plaatsvond maar dat u een huis bij u in de buurt huurde om de alcohol te verkopen (CGVS, 8/02/2012, p.6). Uw klanten (zoals Nazir) zouden uw adres niet hebben gekend zodat de politie uw adres via Qadir diende te vernemen (CGVS, 29/08/2012, p.5 en CGVS, 8/02/2012, p.7). Niet alleen uw verklaringen over de plaats waar u de alcohol verkocht stemmen niet overeen, ook over de periode waarin u alcohol verkocht zijn uw verklaringen tegenstrijdig. U beweerde tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal immers dat u slechts gedurende twee tot tweeënhalve jaar alcohol verkocht (CGVS, 29/08/2012, p.3 en CGVS, 8/02/2012, p.6 en 7) terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken zoals reeds eerder werd gesteld beweerde dat u tussen 2004 en uw vertrek uit Afghanistan betrokken was bij alcoholhandel.

De geloofwaardigheid van uw stelling betrokken te zijn geweest bij alcoholhandel in Afghanistan wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u geen enkel idee blijkt te hebben wat de precieze straffen zijn die op het verkopen van alcohol staan (CGVS, 8/02/2012, p. 8). U gaf aan dat er een gevangenisstraf op stond maar hoe streng deze straffen precies zijn wist u niet te vertellen (CGVS, 8/02/2012, p. 6 en 8 en CGVS, 29/08/2012, p.4). Nochtans blijkt uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er op het verkopen en consumeren van alcohol verscheidene soorten straffen staan. Van boetes en lijfstraffen tot gevangenisstraffen van 10 dagen tot 20 jaar. Dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het precieze risico dat u liep bij uw activiteiten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen daarover aangezien men van een persoon die betrokken raakt bij illegale activiteiten redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij een bewuste inschatting maakt van het risico dat hij loopt. Uw stelling hier nooit echt bij stil te hebben gestaan aangezien u er opeens gemakkelijke manier goed aan kon verdienen (CGVS, 29/08/2012, p. 4) overtuigt dan ook niet. Deze vaststelling geldt des te meer indien het een persoon betreft die beweert onder meer uit vrees voor vervolging omwille van alcoholhandel zijn land van herkomst meende te moeten ontvluchten.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er ernstig getwijfeld worden aan uw beweringen omtrent het feit dat u in uw land van herkomst alcohol zou hebben verkocht en bijgevolg aan de problemen die deze alcoholhandel met zich mee zou hebben gebracht.

Ook over het moment waarop de politie op de hoogte zou zijn geraakt van uw bezigheden als alcoholverkoper blijken uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig. Voor de DVZ stelde u dat u zich op uw sport begon te concentreren nadat u te horen had gekregen dat uw huwelijksaanzoek bij de familie van uw buurmeisje Zahra geweigerd was en dat u zo in de problemen kwam met Qadir (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Toen u tijdens uw eerste gehoor gevraagd werd wanneer de problemen met Qadir begonnen antwoordde u dat deze in de zevende maand van 1390 de kop op staken en dat Qadir in de 12e maand van 1390 de politie inlichtte over uw activiteiten als alcoholverkoper (CGVS, 8/02/2012, p. 8). Volgens uw verklaringen voor de Commissaris-generaal zou uw familie Zahra echter pas nadat Qadir de politie inlichtte namelijk in de eerste maand (hamal) van 1391 ten huwelijk hebben gevraagd (CGVS, p. 8).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u een kernaspect van uw vluchtverklaring niet vermeldde voor de Dienst

Vreemdelingenzaken. In uw verklaring bij de DVZ stelde u dat u besloot Afghanistan te verlaten omdat u vermoedde dat de politie u in het oog hield omwille van uw alcoholverkoop en u hierdoor onder druk stond (vragenlijst CGVS, punt 3.5). U maakte in deze verklaring geen enkele melding van het overlijden van een persoon die uw alcohol had gedronken en van de concrete acties van de Afghaanse overheden en de Taliban die er het gevolg van zouden zijn geweest (CGVS, 29/08/2012, p.4 en 5 en CGVS,8/02/2012, p.5). Ook de verklaringen tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal over de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen overtuigen niet. U beweerde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS immers dat uw vriend Nazir zes flessen alcohol had gekocht (CGVS, 8/02/2012, p. 5) terwijl u tijdens het tweede gehoor aangaf dat het slechts vijf flessen betrof (CGVS, 29/08/2012, p.4). Over Nazir stelde u niets te weten, hij was enkel een klant stelde u tijdens het tweede gehoor (CGVS, 29/08/2012, p.5). Nochtans had u tijdens uw eerste gehoor aangegeven dat u minder alcohol begon te verkopen nadat Qadir u bij de politie was gaan verklikken. Vanaf dat ogenblik bediende u enkel nog mensen die u kende en die u kon vertrouwen (CGVS,8/02/2012, p.5). In dit licht is het weinig aannemelijk dat u niets over Nazir kan vertellen. Ook over de plaats waar het slachtoffer zou zijn overleden stroken uw verklaringen niet aangezien u zowel beweerde dat hij op weg naar het ziekenhuis overleed (CGVS, 29/08/2012, p.4) als stelde dat hij pas in het ziekenhuis buiten westen ging (CGVS, 8/02/2012, p.6). Over het slachtoffer wist u vreemd genoeg niets te vertellen behalve dat het een neef van een talib genaamd Abdul Khan betrof (CGVS,8/02/2012, p.6). Wat de naam van het slachtoffer, of hij zelf een talib was en hoe hij precies om het leven was gekomen, wist u niets te vertellen (CGVS, 8/02/2012, p.6 en 8 en CGVS, 29/08/2012, p.5). Dat u zich niet informeerde over het slachtoffer en de precieze omstandigheden van zijn overlijden is onaannemelijk in het kader van uw beweringen dat u omwille van deze gebeurtenissen vreest voor uw leven, uw vrijheid en/of fysieke integriteit aangezien zowel het profiel van het slachtoffer als de precieze omstandigheden van zijn dood bepalend zijn voor het risico dat u in Afghanistan loopt.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers de kopie van uw taskara, de scans van de taskaras van uw broers, uw vader en moeder, de scan van het aanvraagformulier voor een nieuwe taskara, evenals het overzicht van uw school resultaten, het certificaat van uw sportclub, de airway bill en de brief van het rode kruishouden geen van alle verband met uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrondaannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en(iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict d.d.20 november 2013 en COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie –Regionale analyse. Deel II :Noord-en West- Afghanistan d.d. 20 november 2013 blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. De provincie Herat is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste. De provincie geldt als één van de veiligste van Afghanistan en kende een belangrijke economische en socio-culturele ontwikkeling.

Ook al lijkt het geweld te zijn toegenomen in deze provincie en kunnen bepaalde districten als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voorsubsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 8 en 14 van het EVRM. Verzoeker is het in essentie niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Hij verwijst naar zijn opleidingsniveau en stelt dat zijn verklaringen met betrekking tot de verkoop van alcohol verkeerd werden geïnterpreteerd. Hij betwist ook de pertinentie van het motief dat verzoeker niet de specifieke straf kende op handel in alcohol, het volstaat dat hij wist dat het strafbaar was. Verzoeker betwist ook dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen zijn verklaringen over het tijdsverloop, zowel zijn huwelijksaanzoek als de tweede waarschuwing die hij kreeg vonden plaats in dezelfde maand.

Verzoeker stelt dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen beperkt diende te houden en het niet pertinent is dat hij zaken niet zou vertellen. Hij betwist ook de tegenstrijdigheid dat hij 5

dan wel 6 flessen alcohol leverde. Tenslotte nog verklaart verzoeker dat hij wel informatie over zijn verblijf in Afghanistan kon geven.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en betwist hij dat de stad Herat veilig is, hij beweert nog talrijke incidenten plaatsvinden waarbij ook burgers het leven laten.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 28 februari 2014 beoordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielaanvraag als ongeloofwaardig op grond van de volgende motivering:

- (i) er wordt geen geloof gehecht aan de oorzaak van de beweerdde problemen in Afghanistan, met name de handel in alcohol. Verzoekers opeenvolgende verklaringen zijn niet verenigbaar. Zo beweerdde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds zijn afstuderen in 2004 in het geheim sterke drank verkocht. Klanten kwamen bij hem thuis om alcohol te kopen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat de verkoop niet bij hem thuis plaatsvond maar dat hij een huis in de buurt huurde om de alcohol te verkopen. Klanten kenden zijn privé-adres niet, zodat de politie zijn adres via Qadir diende te vernemen. Ook over de periode waarin hij alcohol verkocht verklaarde verzoeker voor het CGVS dat hij slechts gedurende twee tot tweeënhalf jaar alcohol verkocht, terwijl

- hij voor DVZ verklaarde dat hij tussen 2004 en zijn vertrek uit Afghanistan betrokken was bij alcoholhandel;
- (ii) verzoeker heeft geen idee wat de precieze straffen zijn die op het verkopen van alcohol staan. Verzoeker verklaarde dat er gevangenisstraffen op staan maar weet niet precies hoe streng deze zijn. Het gaat nochtans om uiteenlopende straffen van boetes en lijfstraffen tot gevangenisstraffen van 10 dagen tot 20 jaar. Van een persoon die betrokken raakt bij illegale activiteiten kan worden verondersteld dat hij een bewuste inschatting maakt van het risico dat hij loopt. Deze vaststelling geldt des te meer indien het een persoon betreft die beweert onder meer uit vrees voor vervolging omwille van alcoholhandel zijn land van herkomst verliet;
  - (iii) over het moment waarop de politie op de hoogte zou zijn geraakt van zijn activiteiten, verklaarde verzoeker voor de DVZ dat hij zich opnieuw op sport begon te concentreren nadat het huwelijksaanzoek bij de familie van zijn buurmeisje Zahra geweigerd was en hij problemen kreeg met Qadir. Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat de problemen met Qadir begonnen in de zevende maand van 1390 en dat Qadir in de 12e maand van 1390 de politie inlichtte over zijn activiteiten als alcoholverkoper. Volgens zijn verklaringen voor de commissaris-generaal zou verzoekers familie Zahra echter pas nadat Qadir de politie inlichtte, in de eerste maand (hamal) van 1391, ten huwelijk hebben gevraagd;
  - (iv) verzoeker vermeldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet het overlijden van een persoon die zijn alcohol had gedronken en de concrete acties van de Afghaanse overheden en de Taliban die er het gevolg van waren. Daarnaast verklaarde hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS immers dat zijn vriend Nazir zes flessen alcohol kocht terwijl hij tijdens het tweede gehoor aangaf dat het slechts vijf flessen betrof. Over Nazir wist hij niets, hij was enkel een klant, stelde verzoeker tijdens het tweede gehoor. Nochtans verklaarde verzoeker bij het eerste gehoor dat hij minder alcohol begon te verkopen nadat Qadir hem bij de politie verklikte. Vanaf dan bediende hij enkel nog mensen die hij kende en vertrouwde. Het is dan ook weinig aannemelijk dat hij niets over Nazir kan vertellen. Ook over de plaats van het overlijden verklaarde verzoeker eerst dat hij op weg naar het ziekenhuis overleed en vervolgens dat hij pas in het ziekenhuis buiten westen ging. Over het slachtoffer wist hij enkel dat het een neef van een talib genaamd Abdul Khan betrof. Hij kent de naam van het slachtoffer niet, noch of hij zelf een talib was en hoe hij precies om het leven kwam. Het is niet aannemelijk dat hij zich niet informeerde over het slachtoffer en de precieze omstandigheden van zijn overlijden. In het kader van verzoekers beweringen dat hij omwille van deze gebeurtenissen vreest voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, zijn zowel het profiel van het slachtoffer als de precieze omstandigheden van zijn dood bepalend voor het risico dat hij in Afghanistan loopt;
  - (v) de kopie van verzoekers taskara, de scans van de taskara's van zijn broers, vader en moeder, de scan van het aanvraagformulier voor een nieuwe taskara, evenals het overzicht van zijn schoolresultaten, het certificaat van zijn sportclub, de airway bill en de brief van het rode kruis houden geen van alle verband met het asielrelaas;

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet startte met de verkoop van alcohol in 2004 en dat de commissaris-generaal zijn verklaringen verkeerd interpreteerde, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken: *"ik verkocht in het geheim sterke dranken. De klanten kwamen naar mijn huis. Ik deed dit vanaf ik afgestudeerd ben tot mijn vertrek."* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p. 2) Verzoeker verklaarde afgestudeerd te zijn in 2004 (vragenlijst, p. 1). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker (gehoorverslag 8 februari 2012 (sic; 2013) , p. 6) dat hij meer dan twee en minder dan tweeënhalf jaar alcohol verkocht. Aldus blijkt de tegenstrijdigheid uitdrukkelijk uit verzoekers verklaringen. Het gaat geenszins om een interpretatie, zoals verzoeker thans voorhoudt.

Waar verzoeker thans aanvoert dat hij de alcohol verkocht in een gehuurde woning vlakbij zijn huis, is dit niet meer dan een postfactum bevestiging van zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal, die niet van aard is de tegenstrijdigheid weg te nemen dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst verklaarde dat de klanten naar zijn huis kwamen (vragenlijst, p. 2). Waar verzoeker nog aanvoert dat hij zelf de alcohol niet maakte maar deze enkel verkocht, vormt dit element geen motief in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker met betrekking tot de straffen op handel in alcohol verzoeker aanvoert dat het volstond dat hij wist dat het illegaal was en dat er ernstige straffen op stonden, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker precies omwille van een mogelijke vervolging wegens alcoholverkoop besloot zijn land te ontvluchten en asiel aan te vragen, aldus kan in redelijkheid worden verondersteld dat verzoeker enig idee heeft omtrent de bestraffing die hem boven het hoofd hing, temeer nu de maximumstraffen zeer zwaar blijken te zijn, gaande van lijfstraffen tot 20 jaar gevangenisstraf. Uit het gehoor van verzoeker bleek dat verzoeker in het algemeen verwijst naar gevangenisstraffen en daarbij geen idee had hoe

streng deze waren (gehoorverslag 8 februari 2012 (sic), p. 6 en 8; gehoorverslag 29 augustus 2013, p. 4). Daarbij moet opgemerkt worden dat het hier geen op zichzelf staand motief betreft, maar een element dat dient te worden betrokken bij de globale evaluatie van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij werd gehoord in 2013 en niet in 2012 zoals in de beslissing vermeld staat, stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal. De gehoorverslagen vermelden als datum respectievelijk 8 februari 2012 en 24 augustus 2013. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker werd gehoord op 8 februari 2013 en niet op 8 februari 2012 (zie stuk 13). Evenwel is de Raad van oordeel dat het hier een louter materiële misslag betreft die geen invloed heeft op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker met betrekking tot de chronologie van de feiten aanvoert dat hij in de zevende maand van het jaar 1390 problemen kreeg met Qadir toen deze laatste zei dat hij niet mocht deelnemen aan de bodybuilding-wedstrijd en in de 12^e maand van 1390 een tweede waarschuwing kreeg en de hand vroeg van Zahara, weerlegt hij hiermee niet de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken; waar hij verklaarde: “[...] Uiteindelijk trouwde Zahara met een andere man. Door deze situatie kreeg ik mentale problemen. Ik probeerde me te concentreren op mijn sport. In de sportclub had ik een grote concurrent in dezelfde gewichtsklasse, Khadir, hij was zeer jaloeers. [...]”. (vragenlijst, p. 3) Aldus bleek verzoeker het huwelijksaanzoek aan Zahara voor de Dienst Vreemdelingenzaken te situeren voor het incident met Qadir (Khadir), terwijl hij dit voor het Commissariaat-generaal situeerde na het incident met Qadir (gehoorverslag 8 februari 2012 (sic), p. 8) de tegenstrijdigheid wordt aldus behouden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet vermeldde voor de dienst Vreemdelingenzaken dat iemand stierf na het drinken van verzoekers alcohol omdat hij niet vooraf een advocaat consulenteerde bij zijn asielaanvraag en dat hij vreesde zichzelf te beschuldigen, is de Raad van oordeel dat dit een louter postfactum bewering is. Een asielzoeker die zich tot de Belgische autoriteiten wendt teneinde internationale bescherming te bekomen heeft een medewerkingsplicht en dient alle concrete en relevante feiten en elementen aan te brengen ter staving van zijn asielaanvraag. De dood van een persoon door het drinken van de alcohol die verzoeker hem verkocht, kan beschouwd worden als een ernstig feit dat de aanleiding vormde voor zijn vlucht. Het feit dat verzoeker dit feit niet vermeldde, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan verzoekers voorgehouden vluchtmotieven.

Met betrekking tot het aantal flessen alcohol, verklaarde verzoeker enerzijds dat hij aan Nazir zes flessen alcohol verkocht (gehoorverslag 8 februari 2012, p. 5) en anderzijds dat hij er vijf verkocht (gehoorverslag 29 augustus 2013, p.4). De bewering in het verzoekschrift dat Nazir zes flessen alcohol bestelde en dat er maar vijf geleverd werden, vindt nergens steun in het dossier. Dit dient dan ook beschouwd te worden als een niet gestaafde postfactum bewering, niet van aard de opgeworpen tegenstrijdigheid te weerleggen.

Waar verzoeker met betrekking tot de persoon die na het drinken van verzoekers alcohol stierf, aanvoert dat hij deze persoon niet kende, dat hij daar niet bij aanwezig was en enkel kan voortgaan op wat hem verteld werd, weerlegt verzoeker hiermee de vaststelling dat hij enerzijds verklaarde niets te weten over Nazir terwijl hij anderzijds verklaarde uit veiligheidsoverwegingen enkel alcohol te verkopen aan personen die hij goed kende en vertrouwde. Deze beweringen zijn tegenstrijdig en incoherent. De Raad acht het daarnaast wel degelijk relevant dat verzoeker de naam van het slachtoffer niet kende, niet wist of het een talib was en hoe hij precies om het leven kwam. Dat verzoeker zich niet informeerde over het slachtoffer, terwijl hij precies hierop zijn vrees baseert doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid van de verklaarde feiten, aangezien deze informatie voor hem van wezenlijk belang is om de risico's in te schatten die hij in Afghanistan loopt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk informatie over zijn dagelijkse leefwereld in Afghanistan kon verstrekken, stelt de Raad vast dat verzoeker hier mee voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Er wordt te dezen niet getwijfeld aan verzoekers herkomst uit Afghanistan, doch wel aan het door hem aangevoerde asielrelaas.

De motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker niet weerlegt en vinden steun in de door verzoeker afgelegde verklaringen. Gelet op de vaagheden, tegenstrijdigheden en ongerijmde wendingen, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar Herat niet zal kunnen rekenen op bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Hij voert aan dat er wel degelijk problemen zijn, wat blijkt uit de door verwerende partij aangehaalde informatie. Verzoeker benadrukt dat Herat nog steeds een gewelddadige provincie is en verwijst naar het aantal slachtoffers door bembommen in de eerste helft van 2013. Hij verwijst naar het "het openbare document van het CGVS van augustus 2013" waaruit blijkt dat de hele provincie Herat in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, verzoeker dezelfde elementen evenmin kan inroepen met betrekking tot een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,§2, a en b van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade door willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4,§2, c van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de veiligheidssituatie in de stad Herat relatief rustig en stabiel is en dat het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Daarbij is de stad Herat bereikbaar via de luchthaven van Herat. Deze beoordeling steunt op de landeninformatie in het administratieve dossier (stuk 22), enerzijds het rapport *COI Focus, Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan. Beschrijving van het conflict*, dd. 20 november 2013 en anderzijds het rapport *COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie- en analyse. Deel II: Noord- en West Afghanistan*, d.d. 5 december 2013. Daarin wordt gesteld dat de provincie Herat geldt als een van de veiligste in Afghanistan. Waar verzoeker verwijst naar de situatie in de hele provincie Herat, gaat hij voorbij aan het feit dat, wat hem betreft, de veiligheidssituatie in de stad Herat werd beoordeeld en niet de provincie. Bovendien weerlegt verzoeker met zijn algemene verwijzing naar "het openbare document van het CGVS van augustus 2013" niet de informatie waarnaar wordt verwezen naar de hierboven staande rapporten. Voor zover verzoeker bedoelt te verwijzen naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, stelt de Raad vast dat deze richtlijnen mee in acht werden genomen bij het hierboven aangehaalde rapport van 20 november 2013 waarop de bestreden beslissing steunt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de informatie uit de *Guidelines* onjuist zou zijn toegepast.

Gelet op wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker geen risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT